

Jakab 1, 17.

E verset rendszeresen így szoktuk a magyar bibliából idézni: „Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről száll alá a világosságok atyjától.” Ez a fordítás nem felel meg az eredeti szöveg értelmének.

Jakab levelének elején a kísértések elviseléséről szól. Ezekkel a szavakkal kezdi levelét: „Merő örömmek vegyétek, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe kerültök. 1, 2. Mert a kísértés a legjobb alkalom az ember hite, bizodalma erejének, állhatatosságának a kimutatására. Mert „Boldog az az ember, aki a kísértést megállja, mert mint kiprobált, elnyeri az élet koronáját, melyet megígért az őt szeretőknak.” 1, 12. Itt fordul aztán a fejtegetés más irányba. Ha a kísértés becsét, célját, jutalmát kimutatta, most a kísértés eredetét mutatja meg. „Senki, ha kísértést szenved, ne mondja, hogy Istentől kísértetem; mert az Istent a gonosz meg nem kísérheti, de ő se kísért senkit.” 1, 13. S mikor most közben elmondja, hogy a kísértés az ember tulajdon vágyainak, ösztöneinek a gyümölcse, akkor folytatja a főgondolatot a 16. és 17. versben: „Ne tévelyegjétek, szeretett testvéreim: csupa jó adomány és csupa tökéletes ajándék száll alá onnét felülről a világosságok atyjától.” Ha másként volna, ha Isten az emberre, ha mindjárt csak kísértésképpen is, rosszat tudna bocsátani, akkor fel kellene tennünk, hogy az Isten megváltozott, ami pedig képtelenség, mert „benne nincsen változás”, ő mindenkor azonos, aki az igazság igéjével akart minket újjászülni, hogy legyünk az ő alkotásainak valamelyes zsengei, akiket éppen ezért is bajokkal, kísértésekkel keseríteni nem lehet szándéka Istennek. Hogy az újszövetség némely helyén Isten próbáló akaratára vitetik vissza a kísértés, az Jakab felfogására és e helynek értelmezésére semmiféle befolyással nem lehet.

S ha ezt az értelmezést kívánja a szöveg összefüggése, ezt kívánja a $\pi\alpha\varsigma$ is, melynek alapjelentése a kizárólagos teljesség, tehát: minden, egész; pusztá, csupa, merő stb.

Raffay Sándor.